

ledes det er gaaet de Læger, mod hvem Redaktør Reventlow rettede en Klage. Læge Langhoff har maattet opgive sit Embede; Læge Erslev blev kaldt tilbage fra Anholt, mod Læge Johansen i Nysted verserer der en Sag til Fortabelse af jus practicandi. Se saa, paa de Læger, der anklages fra den anden Side; paa deres Hoveder er der til Dato ikke krummet et Haar. Det er gaaet saaledes, at i hvert Fald for mig er det næsten risikabelt at udtale mig om de sidst anklagede Læger. Jeg risikerer i den Anledning, at jeg af Kolleger bliver stemplet som offentlig Anklager. Forholdet er imidlertid det, at lige saavel som det er Sundhedsstyrelsens Pligt at beskytte Læger, der uretfærdigt blive angrebne, lige saa vel er det dens Pligt at udtale sin Mening om Læger, som efter dens Mening ikke ere skikkede til at udføre det Hverv, de have. Den højtærede Justitsminister har jo tilsyneladende — man kan ikke faa andet Indtryk — ikke været særlig villig til at skaffe alle de Oplysninger til Veje, der kunde skaffes til Veje angaaende de sidst anklagede Læger. Medens der tidligere blev indledet Politiundersøgelse og blev indstævnet en Række Vidner, som maatte aflægge Ed i Sagen om Læge Langhoff, er det gaaet ganske anderledes til her. Naar den højtærede Justitsminister har henvist til, at der ikke kunde komme Politiundersøgelse i Gang her, fordi der ikke her er noget kriminelt at undersøge, har det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) allerede peget paa, at den højtærede Minister udmærket godt har kunnet sætte Politiundersøgelse i Gang angaaende Redaktør Reventlows Klager, selv om det ikke drejede sig om noget kriminelt. Da Redaktør Reventlow i sit Blad klagede over, at en Mand en Nat forgæves havde søgt at ringe de Saksjøbing Læger op, blev der straks af den højtærede Justitsminister iværksat en Politiundersøgelse. Det kan neppe siges at være kriminelt, at en Læge ikke har sin Natklokke i Orden. Jeg gad vide, med hvilken Ret man vil forlange, at en Læge skal have en Natklokke, eller at han skal staa op om Natten. Det har han ikke nogen som helst juridisk Pligt til. Dersom han ikke vil staa op om Natten, gaar det ud over ham selv, ud over hans Praksis, men der findes neppe nogen Lovparagraf, efter hvilken man kan tvinge en Læge til at have en Natklokke eller til at staa op om Natten.

Hvis de her angrebne Lægers Liv er saa rent, som de selv paastaa, synes jeg, det er i deres egen Interesse at faa det konstateret ved Politiundersøgelse. Vidne-

afhøring o. s. v. Men vi maa altsaa i dette Tilfælde holde os til de paagældende Aktstykker, og jeg synes egentlig ogsaa, at disse ere talende nok. Jeg skal ikke komme vidtløftig ind paa Sagen. Jeg skal ikke rekapitulere, hvad Dr. Muus blev afskediget for. Det er tilstrækkelig bekendt. Ligeledes er det tilstrækkelig bekendt, at Etatsraad Hoff blev anklaget for at have gjort sig skyldig i ganske det samme, som Dr. Muus med Urette anklagedes for. Det havde sikkert været naturligt og rimeligt, om den højtærede Justitsminister havde givet Sundhedsstyrelsen Lejlighed til at udtale sig angaaende det Svar, Etatsraad Hoff havde givet paa den Klage, der var indgivet over ham. Det er absolut givet, at der heri var Momenter, til hvis Bedømmelse der absolut skulde en lægelig Indsigt. Men det har Justitsministeren ikke givet Lejlighed til. Justitsministeren har ikke villet have, at Sundhedsstyrelsen skulde udtale sig om dette Punkt. I Aktstykkerne, Pag. 1371 ff., ser man, at den højtærede Justitsminister udtaler følgende: „Ligesom Klagerne mod Stadslæge Hoff ere fremkomne i det Øjemed at lægge Hindringer i Vejen for hans Udnævnelse til Formand for Sundhedsstyrelsen, saaledes har der ej heller efter deres Indhold kunnet være Spørgsmaal om at lade dem afføde Undersøgelse, for saa vidt Stadslæge Hoff angaar, med noget som helst andet Formaal for Øje end at prøve, om de anfægtede hans Kvalifikationer til denne Stilling. Men denne Undersøgelse og den derpaa byggede Bedømmelse tilkommer efter Loven af 30. April 1909 og efter selve Sagens Natur alene Ministeriet under sædvanligt retligt og politisk Ansvar. For saa vidt Ministeriet i et givet Øjeblik skulde finde, at særlig lægekyndig Bistand var fornøden for at tilvejebringe eller bedømme Værdien af en eller anden Oplysning vedrørende den til Stillingen udsetes Forhold, maatte det staa ganske i dets egen Haand, hvor og hvorledes saadan Bistand rettest skulde søges. I denne Retning maatte da et ikke uvæsentligt Moment være Hensynet til den Grad af Uhildethed og Objektivitet, som man kunde være forvisset om at møde hos de Personer, til hvem Henvendelsen herom rettedes“. Den højtærede Minister hævder altsaa, at han kunde henvende sig til andre Lægeautoriteter end Sundhedsstyrelsen. Dette er ganske stridende mod Loven om Sundhedsstyrelsen. Ifølge denne er Sundhedsstyrelsen den „øverste Raadgiver for det offentlige i alle Forhold, der kræve lægekyndig eller apotekerkyndig Ind-